

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/248/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612207108
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4612207108.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: E. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom R., Y. XXX/XX, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 1.791,95 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 14. mája 2013, č. k. 4C/80/2013-105 v časti trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania odporcu a vedľajšieho účastníka **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 33,53 eura na účet právneho zástupcu odporcu a vedľajšieho účastníka JUDr. Andreja Cifru so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh na zaplatenie sumy 1.791,95 eura s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 28. 11. 2007 do zaplatenia a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania a to na trovách právneho zastúpenia v sume 323,92 eura a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania a to na trovách právneho zastúpenia v sume 358,12 eura, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1, 2, 4, 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30. 06. 2006, § 52 ods. 1, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 2, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 558 Občianskeho zákonníka, ako aj vykonaným dokazovaním a dospel k záveru, že návrh na zaplatenie sumy 1.791,95 eura s príslušenstvom nie je podaný dôvodne, preto ho v celom rozsahu zamietol. Mal za to, že navrhovateľ sa zaplatenia uvedenej sumy domáhal z titulu zmluvy č. 2187467, uzatvorenej s odporcom dňa 22. 06. 2007, avšak navrhovateľ si nesplnil svoju dôkaznú povinnosť, keď neoznačil dôkazy, ktorých sa dovoľáva a svoje skutkové tvrdenia nepodoprel žiadnymi dôkazmi, z ktorých by tieto skutkové tvrdenia vyplývali. Podľa názoru súdu navrhovateľ v tomto konaní neuniesol dôkazné bremeno, keď jednoznačne a nevyvrátiteľným spôsobom nepreukázal, na základe akého právneho titulu sa od odporcu domáha zaplatenia sumy 1.791,95 eura a z čoho táto pohľadávka pozostáva. Napriek tomu, že v návrhu ako dôkaz uvádzal zmluvu č. 2187467 zo dňa 22. 06. 2007, tak žiadnu takúto zmluvu v priebehu celého konania nepredložil a doložil iba žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty Y. zo dňa 14. 06. 2004, podpísanú odporcom s tým, že číslo žiadosti bolo 2187964 a odporca požiadal o vydanie platobnej karty s úverovým rámcom 36.000,- Sk, pričom dňa 22. 06. 2004 jeho žiadosť bola schválená a jej prijatím a schválením sa stala zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty Y., a. s. Okrem toho navrhovateľovi zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 03. 2011, uzavretou s Y., a. s., bola postúpená pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy č. 943608, avšak navrhovateľ žiadnu takúto

zmluvu nedoložil a podľa tejto zmluvy mal odporca čerpať úver vo výške 1.493 eur s tým, že prvé čerpanie malo byť dňa 16. 07. 2004 a odporca mal uhradiť 1.962,55 eura. V ďalšom podaní však navrhovateľ uvádzal, že pôvodný veriteľ (neuviedol však, ktorý menovite) uzavrel s odporcom zmluvu o vydaní a používaní pôžičkovej karty Quatro Triangel s úverovým rámcom 995,82 eura, kde odporca vyčerpal 1.765,92 eura a vrátil 1.762,60 eura a následne po výpovedi zo zmluvy, ku ktorej došlo dňa 29. 12. 2007 vrátil ešte 200 eur. Všetky uvedené tvrdenia navrhovateľa si podľa súdu navzájom odporovali a nebolo z nich možné zistiť, na základe akého právneho titulu mal odporca čerpať finančné prostriedky a od koho a z čoho pozostáva vymáhaná pohľadávka. Z toho dôvodu navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, na základe čoho sa vlastne domáhal od odporcu zaplata sumy 1.791,95 eura. Pokiaľ by súd za základ nároku mal považovať žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty Y., a. s. zo dňa 14. 06. 2004 a brať do úvahy, že spoločnosť Y., a. s. poskytla odporcovi kreditnú kartu s úverovým rámcom 36.000,- Sk, tak by musel ustátiť, že uvedená zmluva neobsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 30. 06. 2006 (nie je v nej uvedený úrok, poplatky ani RPMN) a v tom prípade, keď spotrebiteľ začal úver čerpať, je táto zmluva síce platná, ale od spotrebiteľa nie je možné požadovať úrok a poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Keďže podľa vyjadrenia navrhovateľa mal odporca vyčerpať sumu 1.765,92 eura a do vypovedania zmluvy zaplatil 1.762,60 eura a následne po výpovedi zo zmluvy 200 eur, tak spolu uhradil sumu 1.962,60 eura, čo je viac ako mu bolo poskytnuté, a teda, pokiaľ by navrhovateľ aj mal nárok na vrátenie úveru bez úroku a poplatkov, tak doposiaľ mu už bolo vrátených viac peňazí ako odporca v skutočnosti vyčerpal. Následne sa súd prvého stupňa zaoberal aj Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, podpísanou odporcom dňa 19. 07. 2011, ktorú však s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka považoval za absolútne neplatný právny úkon, pretože nie je dostatočne určitá a zrozumiteľná a nie je z nej možné zistiť, aký záväzok odporca vlastne uznal, keď v tejto dohode sa ako pôvodný veriteľ uvádza spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s., avšak veriteľom odporcu bola spoločnosť Y., a. s., čo by vyplývalo zo zmluvy o postúpení pohľadávok a jej prílohy a taktiež nie je možné zistiť z tejto dohody, z čoho pozostáva dlžná suma vo výške 1.791,95 eura. Ak by súd uvedenú dohodu aj zobral do úvahy, tak by musel vychádzať z toho, že zmluva o vydaní a používaní platobnej karty mala byť s odporcom vypovedaná dňa 29. 12. 2007, a teda všeobecná premlčacia doba pre uplatnenie si pohľadávky z tejto zmluvy uplynula dňom 29. 12. 2010, pričom odporca dohodu o uznaní záväzku podpísal dňa 19. 07. 2011, teda v čase, keď už išlo o premlčaný záväzok, a teda, pokiaľ odporca, ako tvrdil, nemal vedomosť o premlčaní uznaného dlhu, tak v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka uvedené uznanie dlhu nemá právny následok, ktorý by spočíval v tom, že dlh v čase uznania trval, čím by došlo k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby (§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Okrem toho, súd uvedené uznanie záväzku považoval aj za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko zástupca navrhovateľa pri jednaní s odporcom konal v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonom tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z., a preto na základe takéhoto neplatného právneho úkonu nie je možné navrhovateľovi priznať vymáhanú pohľadávku. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania v sume 323,92 eura a to za 1 úkon v sume 81,33 eura (účasť na pojednávaní dňa 14. 05. 2013), 1x režížný paušál v sume 7,81 eura, čo je spolu 89,14 eura + 20% DPH v sume 17,83 eura, čo spolu predstavovalo odmenu v sume 106,97 eura. Okrem toho, právnenému zástupcovi odporcu bola priznaná náhrada cestovného na pojednávanie dňa 14. 05. 2013 z Lučenca do Topoľčian a späť vo výške 86,85 eura a náhrada za stratu času za 10 polhodín po 13,01 eura vo výške 130,10 eura. Vzhľadom na to, že na strane odporcu vstúpil do konania vedľajší účastník, ktorý v zmysle § 93 ods. 2 OSP chránil záujmy odporcu a ktorý má právo, aby bol zastúpený advokátom a zároveň v prípade úspechu odporcu má právo aj na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, a keďže odporca s podporou vedľajšieho účastníka mal v tomto konaní plný úspech, tak v zásade aj vedľajší účastník má právo na náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. vo výške 358,12 eura za 2 úkony právnej služby po 81,33 eura (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné vyjadrenie zo dňa 13. 02. 2013), za 2 režížné paušály po 7,81 eura, spolu vo výške 178,28 eura a za 1 úkon právnej pomoci (účasť na pojednávaní dňa 01. 03. 2013) v sume 81,33 eura, ako aj režížný paušál v sume 7,81 eura, čo je spolu 89,14 eura + 20% DPH v sume 17,83 eura, a teda odmena advokáta za tento ďalší úkon predstavovala 106,97 eura a okrem toho mu bola priznaná náhrada cestovného za účasť na pojednávaní dňa 01. 03. 2013 za cestu z Lučenca do Topoľčian vo výške 1/3 zo sumy 88,51 eura a náhrada za stratu času za 10 polhodín po 13,01 eura vo výške 1/3 zo sumy 130,10 eura, keďže v ten istý deň sa zúčastnil na troch pojednávaniach v Topoľčanoch, a preto celková náhrada za úkon vykonaný dňa 01. 03. 2013 predstavovala spolu sumu 179,84 eura.

Proti tomuto rozsudku v časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnil tým, že nie je mu známe, kedy si odporca zvolil svojho právneho zástupcu, avšak je zrejmé, že sa tak stalo až po tom, ako do konania vstúpil vedľajší účastník, zastúpený tým istým právnym zástupcom, keďže prvý úkon urobený, či už písomné alebo ústne podania v mene odporcu alebo vedľajšieho účastníka sú obsahovo v zásade podobné, nie sú v nich uvedené žiadne nové skutočnosti, a teda nespĺňajú požiadavku účelnosti. S poukazom na uvedené nevidel dôvod na priznanie trov právneho zastúpenia odporcu za účasť na pojednávaní, majúc pritom za to, že nakoľko sa predmetného pojednávania zúčastnil aj vedľajší účastník, zastúpený tým istým právnym zástupcom, ide o neúčelne vykonaný úkon právnej služby, za ktorý nemala byť odporcovi priznaná odmena v podobe trov právneho zastúpenia. Navyiac zdôraznil skutočnosť, že Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vstupuje do konaní ako vedľajší účastník práve v záujme ochrany práv spotrebiteľa, preto musí byť spôsobilé poskytnúť spotrebiteľom ako účastníkom dostatočnú právnu ochranu. Nepochybné právo odporcu zvoliť si v konaní svojho právneho zástupcu, avšak nevidel účelnosť v podobných, v podstate opakujúcich sa úkonoch, ktoré boli vykonané tým istým právnym zástupcom raz ako zástupcom vedľajšieho účastníka, raz ako zástupcom odporcu. Vzhľadom na uvedené považoval úkony vykonané právnym zástupcom odporcu len za účelové, avšak neúčelné navyšovanie trov konania, ktoré absolútne popierajú zásadu hospodárnosti konania. Keďže v danom prípade dochádza k zneužívaniu inštitútu ochrany spotrebiteľa a právnej úpravy trov konania, považoval na mieste aplikáciu § 150 ods. 1 OSP. Okrem iného bol toho názoru, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, ako aj má možnosť využívať určenú podporu ministerstva. Mal tiež za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a ktorý bude v danej oblasti aj materiálne, aj personálne vybavený a odborne kompetentný. Konštatoval, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného považoval za zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Keďže na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 OSP, a to najmä účelnosť vynaložených trov konania, dospel k záveru, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Okrem toho zdôraznil, že nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi sa neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý výrok rozsudku zmeniť a odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznať. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 58,17 eura s DPH.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca i vedľajší účastník, obaja zastúpení rovnakým právnym zástupcom, zdôrazňujúc skutočnosť, že odporca bol v predmetnej veci úspešný aj v dôsledku aktivity združenia, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania činnosti združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa, sú trovy konania, náhradu ktorých požadujú, objektívne účelné. Okrem toho zdôraznil, že ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov ich združením na súdoch. Keďže odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi vznikli v konaní trovy z titulu právneho zastúpenia, navrhli odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdiť ako správny a zaviazat navrhovateľa na náhradu trov odvolacieho konania odporcu vo výške 24,24 eura a trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka vo výške 24,24 eura.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania odporcu a vedľajšieho účastníka ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Z obsahu podaného návrhu navrhovateľa a z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa ním proti odporcovi domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by mu súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.791,95 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.791,95 eura od 28. 11. 2007 do zaplatenia a trovy konania. V žalobnom návrhu navrhovateľ uviedol, že dňa 22. 06. 2007 uzavrel postupca s odporcom Zmluvu č. 2187467, na základe ktorej sa odporca zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas. Odporca si túto zmluvnú povinnosť neplnil, čím sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy a ku dňu postúpenia pohľadávky dlhoval sumu v celkovej výške 1.791,95 eura. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 03. 2011., uzavretej medzi postupcom a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi.

Dňa 28. 09. 2012 vedľajší účastník oznámil svoj vstup do konania a žiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami. Súd prvého stupňa vo veci nariadil pojednávanie na deň 01. 03. 2013. V rámci predvolania na pojednávanie zaslal účastníkom konania oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania a vedľajšiemu účastníkovi zaslal návrh na začatie konania. Medzitým vedľajší účastník zaslal súdu prvého stupňa podanie zo dňa 13. 02. 2013, v rámci ktorého vzniesol námietku premlčania a žiadal priznať odmenu za dva úkony právnej služby. Pojednávanie konaného dňa 01. 03. 2013 sa zúčastnil len právny zástupca navrhovateľa a substitučne zastúpený právny zástupca vedľajšieho účastníka, ktorý riadne hájil práva odporcu. Následne súd prvého stupňa vo veci nariadil ďalšie pojednávanie, ktorého sa zúčastnil už aj odporca, ktorý udelil plnú moc na svoje zastupovanie právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka. Z uvedeného dôvodu právny zástupca žiadal priznať odmenu za tento právny úkon len za zastupovanie odporcu. Následne napadnutým rozsudkom súd návrh na zaplatenie sumy 1.791,95 eura s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 28. 11. 2007 do zaplatenia zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi aj vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania.

Podľa § 137 OSP trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patrilo; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Všeobecne pre náhradu trov konania v sporovom konaní platí zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Posúdenie účelnosti pritom bude závislé od konkrétnych okolností tej - ktorej veci. Podstatou zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by v riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil alebo sa mu prihodila náhoda, ktorá ich vyvolala. Aj v prípade, ak sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody zvláštneho zreteľa, nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Musí však ísť o celkom výnimočné prípady, ktorých výnimočnosť môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci alebo v okolnostiach na strane účastníkov konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, okolností, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod.

V danej veci navrhovateľ podaným odvolaním napadol výrok súdu prvého stupňa o trovách konania, ktorým súd rozhodol, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov konania a to na

trovách právneho zastúpenia v sume 323,92 eura a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania a to na trovách právneho zastúpenia v sume 358,12 eura, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Keďže odporca mal v konaní plný úspech, podľa § 142 ods. 1 OSP mal právo na náhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli a boli účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva. S poukazom na ustanovenie § 93 ods. 4 OSP, ktoré výslovne ustanovuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, je podľa odvolacieho súdu možné v tejto veci vyvodiť záver, že aj vedľajší účastník má právo na náhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli a boli účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva. Tvrdenia navrhovateľa o tom, že požadovaním trov konania dochádza k zneužívaniu inštitútu ochrany spotrebiteľa, nemožno považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, a preto neprichádza do úvahy aplikácia § 150 OSP. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu, odvolací súd má za to, že dôvody uvádzané navrhovateľom nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 150 OSP, preto súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 OSP.

Rovnako tak argumentáciu navrhovateľa, že v danej veci nešlo o účelne vynaložené trovy konania odporcu a vedľajšieho účastníka, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, pretože práve v dôsledku vstupu vedľajšieho účastníka do konania nedošlo k vydaniu platobného rozkazu a v dôsledku vznesenej námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka došlo k zamietnutiu návrhu navrhovateľa. Okrem toho, vedľajší účastník i odporca správne poukazovali na nejasnosti obsahu spisu, nepreukázanie skutkového stavu a konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi. Aj keď účelnosť vynaložených trov konania je treba posudzovať zvlášť v každom prípade, vedľajší účastník v danej veci riadne hájil práva účastníka, na strane ktorého vystupoval do času, kým odporca sám nevstúpil do konania a potom práva odporcu riadne hájil jeho právny zástupca. Okrem toho vedľajšiemu účastníkovi, ani odporcovi nemožno odoprieť ich právo dať sa zastúpiť právnym zástupcom a samotná okolnosť, či sa dá v konaní zastúpiť právnym zástupcom, je na voľbe vedľajšieho účastníka a odporcu, pričom medzi trovy konania podľa § 137 OSP patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Ani samotná skutočnosť, že úkony, ktoré uskutočnil právny zástupca vedľajšieho účastníka, mohol uskutočniť aj vedľajší účastník, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom a aby mu bolo v prípade úspechu vo veci priznané právo na náhradu trov konania. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil so závermi navrhovateľa, že v danej veci nešlo zo strany odporcu a vedľajšieho účastníka o účelne vynaložené trovy konania a s poukazom na skutočnosť, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, v rámci ktorých navrhovateľ neuviedol žiadne dôvody, ktorými by namietal nesprávnu výšku priznaných trov konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi, odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa po vysporiadaní sa s námietkami navrhovateľa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania odporcu a vedľajšieho účastníka, podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil. Ohľadom priznaných trov konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd na zdôraznenie správnosti dodáva, že právny zástupca za žiadny z vykonaných úkonov nežiadal o duplicitnú odmenu, a preto všetky ním vykonané úkony aj odvolací súd hodnotil za účelne vykonané, smerujúce k úspechu odporcu v konaní.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 33,53 eura, pozostávajúcu z jedného úkonu právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu v časti trov konania) v sume 25,72 eura podľa § 10 ods. 1, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 3 písm. b) vyhl. č. 655/2004 Z. z. zo základu 682,04 eura (323,92 eura + 358,12 eura), pretože predmetom odvolacieho konania boli už len trovy konania a režijného paušálu 7,81 eura podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.